

Péter László köszöntése

Amikor január közepén a szegedi Somogyi-könyvtár kiállítással köszöntötte volt munkatársát, a meghívóra ezt a mottót írták: „Az Úr: Az Isten sem tudja ezt már fiam. Kérdezd meg a Péter Lászlót...” Jó érzéssel idézték a mondatot, hiszen ez a Fiskál Istvántól vett szellemesség az életmű egyik központi eszméjére utal. Vannak, akik a reneszánsz univerzalizmus kései változatát látják benne, az emberi sokoldalúságnak a mögöttünk lévő században már szinte megvalósíthatatlan igényét, mások afféle polihisztorságot gyanítanak. Talán ők sem tévednek, hiszen Péter László az irodalomtörténet mellett nyelvjárástannal, nyelvveléssel, néprajzzal, népköltészet-elmélettel, textológiával és bibliográfiával is foglalkozik, nem is szólva helytörténeti és közéleti érdeklődésének tengernyi dokumentumáról. Péter László az utóbbi években is ontja a különböző diszciplínákhoz kapcsolódó írásait, csak az elmúlt évben négy önálló kötete jelent meg. Egyre világosabban látszik, „enciklopédikussága” nem egyszerű folytatása a felvilágosodás műveltségmodelljének, nem csak a tudományos ismeretek rendszerezése és leltározása, mely a tárgyi teljesség birtoklására irányul. Inkább a kereső nyugtalanság nyilvánul meg, mely mindvégig tények közelében kíván maradni. Péter László tudja, hogy a nem ritkán fellengzős elméletek jönnek-mennek, de az általa föltárt adatok akkor is megkerülhetetlen adatok maradnak.

A Tiszatáj 2001-ben Kívül a körtöltésen címmel a kötetben addig meg nem jelent irodalmi tanulmányokat adta ki. „A szétszórt írások – olvashattuk az utószóban –, olyanok, mint a temetetlen holtak. Kötetbe gyűjtve talán nem vesznek el az olvasók tekintete elől. Azzal áltatom magam: a – hálás vagy hálátlan? – utókor is talál bennük annyi marandót, hogy elfogadja: összegyűjtésük nem volt haszontalan.” Ebben a hitben adtuk most ki Péter László Népköltészet és irodalom című kötetét.

Péter László munkássága Szeged irodalom- és művelődéstörténetével forrt össze. Amikor 1998-ban Hollósi Zsolt kérdéseire válaszolt, arról is beszélt, hogy az emberi szellem és tudat uniformizálódásával szemben „kell, hogy ezek a sajátos, jellegzetes helyi szellemi eredmények és értékek tudatosak legyenek és átplántálódjanak a harmadik évezredbe. Ezt a célt akarom írásaimmal szolgálni”. A Tiszatáj első szerkesztőjének, Szeged nagy tudósának kívánjuk, hogy munkálkodásával még sokáig szolgálhasson.

O. S.

